

Arrest

**nr. 87 570 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 mei 2012 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 mei 2011 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 20 januari 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 79 076 van 13 april 2012, waarbij afstand van geding werd vastgesteld.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 2 mei 2012.

1.3. Op 11 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten H. Z. (...)

geboren te Kaboel , op (in) 10.06.1989

en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02/05/2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 23/05/2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 17/04/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot afstand van het geding.

Overwegende dat betrokkene op 02/05/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat alles wat hij tijdens de procedure van zijn vorige asielaanvraag aangehaald heeft waar is. Overwegende dat betrokkene ter staving van zijn problemen een kopie van een brief van de dorpsoudsten voorlegt. Overwegende dat het hier slechts om een kopie gaat die geen enkele bewijswaarde heeft daar de authenticiteit van het document niet kan worden nagegaan. Overwegende dat de brief een eerder gesolliciteerd karakter heeft. Bovendien worden in de brief de problemen van betrokkene bevestigd, problemen die hij reeds tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag aangehaald heeft en die reeds behandeld werden. Overwegende dat betrokkene niet verklaart hoe en wanneer hij die brief zou ontvangen hebben. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op: *“Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. (OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurs-handelingen, Brugge, die Keure, 1999, nr. 2, met verwijzing naar o.m. R.v.St. nr. 25.491, 18 juni 1985; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998)

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid); (A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258)

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet;

Dat artikel 51/8 stelt dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van (...)"

Dat verzoeker immers volgende documenten heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Genève aan te tonen:

- verklaring van de dorpsverantwoordelijke dd 29 mei 2012.

Dat is in onderhavig geval een nieuwe gegevens aangaande een oud feit, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoeker aangehaalde gegevens geen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw., terwijl ze haar beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens en die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn;

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte document niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw., a fortiori het evident is dat deze documenten betrekking hebben op de vroegere activiteiten van verzoeker.

Met betrekking de neergelegde document stelt de verwerende partij dat "Overwegende dat het hier slechts om een kopie gaat die geen enkele bewijswaarde heeft daar de authenticiteit van het document niet kan worden nagegaan";

Dat het gegeven dat hij slechts een kopie van deze verklaring kon neerleggen, doet hier niet ter zake, gelet op het gegeven dat het inhoudelijk dient te worden getoetst.

Verzoeker verwacht in alle geval het origineel document, dat hij wellicht per post zal ontvangen.

Hij was niet in staat om andere documenten te laten overkomen en had in geen geval vrijheid van keuze.

Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van 51/8 Vw.;

Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikel 51/8 Vw.;

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen; (R.v.St., 7 juni 1995, RDE 1995, n° 84, p. 298; R.v.St., 14 augustus 1992, RDE 1994, n° 77, p 82)

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie; (Cass, 18 december 1996, P961535F, juridat.be)

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;".

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker meent dat in de beslissing verkeerdelijk gesteld wordt dat er geen nieuwe gegevens werden bijgebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Hij vervolgt dat de verklaring van de dorpsverantwoordelijke een nieuw gegeven is aangaande een oud feit en dat het feit dat hij slechts een kopie van deze verklaring kon neerleggen niet ter zake doet daar het element inhoudelijk getoetst diende te worden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing is daar het gaat om een tweede asielaanvraag. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker betwist niet dat hij bij zijn tweede asielaanvraag enkel een kopie van een verklaring van dorpsoudsten voorlegde.

De beslissing ging wel degelijk in op dit document, doch stelde enerzijds dat het slechts gaat om een kopie en dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan en dat anderzijds in de brief ingegaan wordt op de problemen die hij reeds tijdens de procedure van zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald en die reeds behandeld werden.

Op basis van de hiervoor aangehaalde overwegingen werd geconcludeerd dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure.

In de mate verzoeker het niet eens is met het motief van verweerder in de bestreden beslissing waar deze oordeelt dat een kopie een geringe bewijswaarde heeft "aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld", dient opgemerkt te worden dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan omdat kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). In casu is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat een kopie een geringe bewijswaarde heeft. Een "beoordelingsfout" wordt niet aangetoond.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt verweerder zich geenszins schuldig aan een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. (zie RvV, arrest nr. 73.639, d.d. 20 januari 2012)

In casu werd geenszins een inhoudelijk onderzoek gevoerd naar het door verzoeker bijgebrachte attest, wat trouwens niet behoort tot haar bevoegdheid, doch wel werd gekeken naar de relevantie en de bewijswaarde van dit element. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij meent dat onderzoek had moeten worden uitgevoerd naar de 'inhoud'.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert en in coherentie met de vigerende wettelijke bepalingen, heeft de verwerende partij zijn onderzoek in casu beperkt tot een beoordeling over de vraag of de afgelegde verklaring en aangebrachte documenten kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens met betrekking "tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige

asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980". Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aannemelijk gemaakt. Het enig middel is niet ernstig."

2.3. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Waar verzoeker zich beroept op de schending van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel"*, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing bevat de feitelijke en juridische overwegingen waarop ze gesteund is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze rekening houdt met de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken en met name de stukken en elementen beoordeelt die aan de grondslag liggen van verzoekers tweede asielaanvraag.

Zelfs indien deze beoordeling geschiedt aan de hand van algemene overwegingen of via een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en betoogt dat verwerende partij verkeerdelijk stelt dat de aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

2.7. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus wijzen op het bestaan van ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Volgens verzoeker is de door hem overgelegde verklaring van de dorpsverantwoordelijke van 29 mei 2011 een nieuw gegeven aangaande een oud feit dat *“ontegensprekelijk”* een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van oordeel dat het gegeven dat hij slechts een kopie van de verklaring van de dorpsverantwoordelijke neerlegde, niet ter zake doet en is van oordeel dat het stuk inhoudelijk diende te worden getoetst.

2.9. De Raad merkt dienaangaande op dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de verwerende partij niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Evenwel sluit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris kan dus bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8200 (c)). Of een aangebracht gegeven wijst op het bestaan van een “ernstige aanwijzing”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris in casu dat een kopie geen enkele bewijswaarde heeft daar de authenticiteit van het document niet kan nagegaan worden, kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133 135; RvS 24 maart 2005, nr. 142 624). De Raad neemt akte van de verwachting van verzoeker dat hij het originele document *“wellicht per post zal ontvangen”*. Deze mededeling kan geen afbreuk doen aan het voormelde en staat bovendien haaks op wat verzoeker blijkens het administratief dossier verklaard heeft tijdens zijn asielinterview van 9 mei 2012, namelijk *“ik kan ook de originelen meebrengen mocht dat nodig zijn”*. Bovendien betwist verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat in de kopie van de brief problemen aan bod komen die hij reeds tijdens de eerste asielprocedure aangehaald heeft. Deze heeft derhalve geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen. Verzoeker brengt daarbij ook niets in tegen het feit dat de bestreden beslissing met betrekking tot de overgelegde kopie van de verklaring van de dorpsverantwoordelijke tevens stelt dat *“betrokkene niet verklaart hoe en wanneer hij die brief zou ontvangen hebben”*.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA